

পারিজাত-হরণ

ও

নৰকাসুৰ বধ ।

—o—o—o—

অনন্ত কন্দলি দ্বারা ভণিত ।

শ্রীশিবনাথ ভট্টাচার্য্য দ্বারা

প্রকাশিত ।

১ম ভাগবৎ

চিক্কগ ৫ ।

১৯১১

১৯১১ ইং অথবা ১৯১১

পারিজাত-হরণ

ও

নবকগ্নুস্বৰ্ণ ।

অনন্ত কন্দলি দ্বারা ভণিত ।

শ্রীশিবনাথ ভট্টাচার্য্য দ্বারা

প্রকাশিত ।

ভিক্রমগড়।

২য় ভাগবন।

চন ১৯০৭।

কলিকতা, ১২২ নং আমহার্স্ট স্ট্রীট “বাধাবরণ মন্ত্রণা”

ঐনুত্যানুগোণ চক্রবর্তী দ্বারা ছপা করা হ'ল

বেচ দুই জনা মাথোন ।

শ্ৰীকৃষ্ণায় নমঃ ।

নৰকাম্বুৰ বধ ।

নমো ভাগৱতে বাসুদেবায় ।

ৱসৰ চৰিত্ৰ চয়, সাক্ষাতে অমৃত ময়,

শুনা মহাৰাজা পৰিক্ৰান্ত ।

পুনঃ কৃতাজলি ধৰি, চৰণে প্ৰণাম কৰি,

শুক ভাৱে পুঁচলা ঋষিত ॥

যেন মতে নৰকক, বৰিণশু নাৰায়ণ,

বিহা ক বলশু কস্তাগণ ।

৭টো কথা শুক মোত, কাহণক শুনিবাক,

পৰম আনন্দ কৰে মন ॥ - ॥

শুকমু'ন নিগদতি, শুনিয়োক কুৰুপতি,

দেবে সনে আসি পুৰন্দৰ ।

২ বৰ্ণ চৰণে পৰি, প্ৰণামি কাতৰ কৰি,

ৱতাজলি কবিতা বিস্তৰ ॥

শুনিয়োক ষড়ৰাজ, কহিবাক লাগে লাজ,

কেন মতে আছে জীব ধৰি ।

অদিতী মাতৃৰ যোৰ, কৰ্ণৰ কুণ্ডল ছুই,

দাকণ নৰকে নিলে হৰি ॥ ২ ॥

বকণৰ ছত্ৰধৰ, হৰি নিলে ছুবাচাৰ,

আবে মণি পৰ্কৃত দেৱৰ ।

মতেক সুন্দৰি নাৰী, সবে নিয়া আছে হৰি,

প্ৰতিকাৰ কৰা দাম্বোদৰ ॥

তুমিসে দেৱৰ প্ৰাণ, বাবে বাবে কবে ত্ৰাণ,
তুমি বিনে নাথ নাহি আৰ।
হেন শুনি নাৰায়ণে, বাসৱক বুলিলন্ত,
যাওক কবিব প্ৰতিকাৰ ॥ ৩ ॥
কৃষ্ণক প্ৰণাম কৰি, পুৰন্দৰ গৈলা লবি,
কৃষ্ণৰ চৰণে বজৰ্মনে।
সত্যভামা গীমন্নিতে, নৰক বধিবে প্ৰতি,
পাছে চলি গৈলা নাৰায়ণে ॥
শুনা শুদ্ধ বুধ জন, দেৱ দেৱ জনাৰ্দন,
ভকতৰ হেতু অৱতাৰ।
ছিগোক পাতক জৰি, ডাকি বোলা হৰি হৰি,
অনন্ত কন্দলি কহে সাৰ ॥ ৪ ॥

পদ ।

সত্যভামা সমে আৰোহিলা গৰুডক ।
চলিল মাধৱ প্ৰাগ্জ্যোতিষ পুৰক ॥
গোচৰিলে ইন্দ্ৰে সত্যভামাৰ মন্দিৰে ।
এতেকে কোতুকে তাক নেন্ত দামোদৰে ॥ ৫ ॥
আক হেন ইতিহাস কথা আছিল শুনি ।
ষৈশানি ববাহে তুলি আনিলা ধৰণী ॥
সিকালত অশুচি আছিল বসুক্ৰবা ।
তাহান পৰশে কামাতুৰ ভৈল হৰি ॥ ৬ ॥
তেখনে ববাহে তাক কৰিলা শ্ৰদ্ধাৰ ।
কৃষ্ণৰ বীৰ্য্যে পৃথিৱীৰ ভৈলেক কুমাৰ ॥

সেহিটো নবকাস্তৰ তৈলেক দুৰ্জয় ।
সেহি বেলা বসুমতি বুলিলা বিনয় ॥ ৭ ॥
বজ্জ্বলা কালে প্রভু কৰিলা শৃঙ্গাব ।
এহি দোষে পুত্ৰ প্রভু হৈবে ছৰাচাৰ ॥
তথাপিতো আক নবধিবা নাৰায়ণ ।
মোক য়েবে দয়া আছে কমল নয়ন ॥ ৮ ॥
হেন গুনি হাঁসি হৰি বুলিলা বচন ।
নবধিবো ইটো যদি বাখে সাধুজন ॥
ছহি য়েবে মহন্তক কৰে অপকাৰ ।
তোমাক কহিয়া তেবে কৰিবো সংহাৰ ॥ ৯ ॥
সেহি বৰ ছিদ্ৰ আসি তৈলা উপসন্ন ।
নবকক বধিবাক কৰিল যতন ॥
পৃথিবীৰ অংশে সত্যভামা উতপতি ।
এতেকেসে লগে লৈয়া গৈলা লক্ষ্মীপতি ॥ ১০ ॥
আক হৰি বংশে হেন কথা আছে গুনি ।
পাৰিজাত পুষ্প গোট আনি দেৱ মুনি ॥
কুম্ভক দিলন্ত আনি পৰম উৎসৱে ।
সেহি পুষ্প কাক্সণীক পিন্ধাইলা মাধৱে ॥ ১১ ॥
হেন গুনি সত্যভামা তৈল কষ্ট মন ।
মাধৱত ৰোধে অতি কৰিল ক্ৰন্দন ॥
সেহি বেলা প্রবোধ বুলিলা চক্ৰপাণি ।
নাকান্দিবা পাৰিজাত গছ দিবো আনি ॥ ১২ ॥
সেহি অঙ্গীকাৰ পালিবাক দেৱ হৰি ।
তাতে সত্যভামাক নিলন্ত সঙ্গ কৰি ॥

নবকব গঢ় অতিশয় বব টান ।
তাতেসে গকড়ে চড়ি কবিল প্ৰয়াণ ॥ ১৩ ॥
গকড়ৰ স্বক্কে প্ৰকাশন্ত দেৱ হৰি ।
বামে সত্যভামা দেবী পৰমা সুন্দৰী ॥
পাঞ্চ জন্ত শঙ্কক ফুঙ্কিলন্ত নাৰায়ণে ।
আকাশত জয় জয় কৰে দেৱগণে ॥ ১৪ ॥
নবকব ৰাজ্য যাই পাইল দামোদৰ ।
পৰম স্কট তাৰ দুৰ্গম নগৰ ॥
পৰ্বতৰ গঢ়ে আছে চতুস্পাশে বেড়ি ।
তাৰাৰ ভিতৰে অস্ত্ৰ গৰে আছে যুৰি ॥ ১৫ ॥
বায়ুক ছবাই আক আছে এক গৰ ।
ছয় পাশে জালা গাতি আছে দৃঢ়তৰ ।
তাৰাৰ ভিতৰে আছে নবক দুৰ্জয় ।
দেখি সত্যভামাক বুলিলা কুপায় ॥ ১৬ ॥
দেখিয়ো সুন্দৰী কেন নবকব গৰ ।
আতে থাকি পাপী কাকো নকবয় ডৰ ॥
আদতী মাতৃৰ কাঢ়ি আনিল কুণ্ডল ।
জগতৰে অপকাৰ কবিল নিস্থল ॥ ১৭ ॥
মাতৃৰ কুণ্ডল নিবো বাধয়া ইহাক ।
পাৰিজাত পুষ্প আনি দিবোহো তোমাক ॥
হেন শুনি সত্যভামা বুলিলা বচন ।
বধিয়ো দুষ্টক সত্য কৰিও বক্ষণ ॥ ১৮ ॥
সাম্ফলিলা হৰি পৃথিবীৰ বচনক ।
তযু আজ্ঞাতেসে বধিবোহো নবকক ।

ভକତ-ବଂଶଳ ଶ୍ରଦ୍ଧ ଦେବ ନାସାୟ ।
କୋନ କାଳେ ନାସାଧାର୍ଯ୍ୟ ଭକ୍ତବ ବଚନ ॥ ୧୯ ॥
ସତାଭାମା ବସୁମତି ଦିଲା ଅସୁମତି ।
ଗଦାଧରୀ ଯୁଦ୍ଧକ ସନ୍ତୁଖ ସଦ୍‌ପତି ॥
ଗଦାର ପ୍ରହାରେ ଭାଙ୍ଗି ପକ୍ଷତର ଗର ।
ଅସ୍ତ୍ରର ସନ୍ତକ ଅସ୍ତ୍ରେ ନିଳ ସମ-ସର ॥ ୨୦ ॥
ଚକ୍ର ହାନି ବାୟୁ ଜଳ ଅଗ୍ନିକ ଶୁଷିଳା ।
ଧଞ୍ଜାର ପ୍ରହାରେ ହସ୍ତ ପାଶକ ହେଦିଲା ॥
ପାଞ୍ଚଜନ୍ୟ ଶତ୍ରୁ ଧ୍ବନି କରି ଅତିଶୟ ।
ଭେଦିଲା ସକଳ ଆନୋ ଗର ଅସ୍ତ୍ରଚୟ ॥ ୨୧ ॥
ଗଦାର ପ୍ରହାରେ ଭାଗିଲନ୍ତ ଗଦାବ ।
ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଧ୍ବନିତେ ଚିତ୍ତ କାମ୍ପିଳ ସବାବ ॥
ଯୁଗାନ୍ତ କାଳର ସେନ ବଜ୍ରର ଆଞ୍ଝାଳ ।
ଶୁନି ମୁର ଦାନବର ଲଢ଼ିଲ କମ୍ପାଳ ॥ ୨୨ ॥
ପରିଧା ଜଳତ ସିଟୋ ଆଛିଲେକ ଶୁହି ।
ଚକ୍ରାୟା ଉଠି ବସିଲନ୍ତ ଗିଡ଼ିଶାହି ॥
କୋନେ ଜଗାହିଲେକ ବୁଲି ଗର୍ଜ୍ଜୟ ଅପାର ।
ତାହାକ ମାଷିୟା ମହି କବିବୋ ସଂହାର ॥ ୨୩ ॥
ଅଗ୍ନି କାଳର ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅଗ୍ନି ପବାର ।
ଶୁଳପାତ ଧରି ଆଛେ ଚାହନ ନାସାର ॥
ପଞ୍ଚ ଗୋଟା ଶିବ ତାର ଅନଳ ପବାର ।
ତିନିଓ ଲୋକକ ସେନ ଗିଲେ ସମୁଦାର ॥ ୨୪ ॥
ଗର୍ଜ୍ଜନ୍ତେ ଥେଦିୟା ଆସି ପାୟା ମାଧବକ ।
ସେନ ସର୍ପ ଗୋଟେ ଆସି ଧାହିଲ ଗକଡ଼କ ॥

গৰুড়ক লাগি কোপে প্ৰহাৰিল শূলে ।
পাঞ্চ মুখে আটোসেক দিলা কৌতুহল : ১৫ ॥
দশো দিশ বসুমতি আকাশ পুৰিল ।
চণ্ড নাদে ব্ৰহ্মাণ্ডৰ কটাহ লড়িল ॥
জগত কম্পিল তাৰ শুনি মহানাদ ।
বিস্ময়ে বোলন্ত কিনো মিলিল প্ৰমাদ ॥ ১৬ ॥
মাথৰে দেখন্ত খেদি আসে তাৰ শূল ।
প্ৰলয়ৰ বহ্নি যেন জ্বলে আগ মূল ॥
গৰুড়ত পড়ে হেন দেখি আখে বেখে ।
হুই শৰে তিনি খণ্ড কৰিলা বাটতে ॥ ১৭ ॥
পাঞ্চ গোট মুখ মেলি আসে হুবাচাৰ ।
এক শত শৰ হৰি কৰিল প্ৰহাৰ ॥
কুৰি কুৰি শৰে তাড়িলন্ত প্ৰতি মুখে ।
পাছে মূৰ গদা মাৰিলন্ত বড় হুখে ॥ ১৮ ॥
খেদি আসে গদা দেখিলন্ত গদাধৰে ।
নিজ গদা ধৰি তাৰিলন্ত দৃঢ়তৰে ॥
সহস্ৰেক খণ্ড হয় গদা চুব ভৈলা ।
দেখি মূৰ দানৱ ক্ৰোধতে জ্বলি গৈল ॥ ১৯ ॥
চায়ে আগ পাছ কিছু অস্ত্ৰ শস্ত্ৰ নাই ।
দশখান হাত মেলি ধৰিবাক যায় ॥
খেদি আসে দেখি চক্ৰ মাৰিল মুবাৰি ।
পাঞ্চ গোট শিৰ ছেদিলন্ত লীলাকৰি ॥ ২০ ॥
গিৰি শৃঙ্গ তাড়িলেক বজ্ৰে যেন মতে ।
গৈল প্ৰাণ ছাৰি, বীৰ পৰিল জ্বলতে ॥

পৰ্জ্বত আকাৰ দেহা পৰিল নিচালে ।
 হুল স্থল লাগি গৈলা পৃথিবী পাতালে ॥ ৩১
 কৃষ্ণত চক্ৰত সুৰ পড়িলেক য়েবে ।
 সাত গোট পুত্ৰে তাৰ স্তনিলেক তেবে ॥
 পিতৃ বধ স্তনি শোকে শালিল হৃদয় ।
 কৃষ্ণক যুজিবে সবে কৰিগ নিশ্চয় ॥ ৩২ ॥
 তাম্ৰ, অস্তবীক্ষ, বসু, নভস্মান, শ্ৰবণ ।
 বিভাবসু, বকন অসুৰ সাতোজন ॥
 পিঠ নামে সেনাপতি তাক আগকৰি ।
 নবকৰ আদেশে লড়িল দড়দড়ি ॥ ৩৩ ॥
 অস্ত্ৰধৰি যুদ্ধত ভৈলেক অগ্ৰসৰ ।
 কৃষ্ণক বেড়িয়া কৰে শৰৰ প্ৰহাৰ ॥
 মহা ক্ৰোধে দৃষ্টি বেড়ি কৰে শৰ বৃষ্টি ।
 শূল শক্তি গদা জাঠি হানে ক্ৰোধ দৃষ্টি ॥ ৩৪ ॥
 ঢাকিলেক শৰে নাদেখিয়া নিবস্তব ।
 দেখিয়া সাবঙ্গ ধৰি ধাইলা দামোদৰ ॥
 নিজ শৰে ঢাকি অসুৰৰ শৰ মানে ।
 তিল সম কৰি কাটিলন্ত ভেতিক্ষণে ॥ ৩৫ ॥
 পিঠ আদি কৰি যত যুঝে বীৰগণে ।
 একে বাৰে সবাকো তাৰিল নাৰায়ণে ॥
 হাত পায় শিৰ কক্ষ ছেদিল শৰীৰ ।
 সবেও মৰিয়া গৈল যমৰ মন্দিৰ ॥ ৩৬ ॥
 নবকে দেখিলা মোৰ সেনাপতি মানে ।
 মাধৱৰ শৰে সব গৈল যম খানে ॥

কোপে অপমানে তাব নসহে শবীৰ ।
কৃষ্ণক যুঝিবে চলি গৈল মহা বীৰ ॥ ৩৭ ॥
ঐৰাৱত হস্তীৰ বীৰ্য্যাত ভৈলা জাত ।
চক্ৰসম গুৰুবৰ্ণ পৰ্ব্বত সাক্ষাত ॥
সবে চতুৰ্দন্ত হুগু পুষ্ট মহাবলী ॥
চাৰিধিক ষাষ্ট গোট হস্তী গৈল চলি ॥ ৩৮ ॥
সবে মদমত্ত, মদ জলে নদা বহে ।
চালিল নবকাস্থৰ যুদ্ধক উৎসাহে ॥
আনে অসংখ্যাত হয় হস্তী সেনা বধ ।
নৰকক বেড়ি সবে চলিল আগত ॥ ৩৯ ॥
মাধৱক যাই সবে দেখিল বণত ।
চৰিৱা আছয় হেমময় গৰুড়ত ॥
বামে সত্যভামা সতী কৰপ্ত প্ৰকাশ ।
হাতত সাৰঙ্গ গদা মুখে অল্ল হাস ॥ ৪০ ॥
স্বৰ্ঘাসম কৰে যেন দেখিয়া শোভন ।
ঐৰ নিছাৰ্তিক সমে যেন মেঘগণ ॥
ত্ৰৈলোক্য মোহন হাৰি মূৰ্খাত মধুৰ ।
দোধ ক্ৰোধে কাম্পে অতি অধিকে অসুৰ ॥ ৪১ ॥
দাস্ত কামুড়িয়া মহা গজ-স্কন্ধে চৰি ।
মাধৱক শকতি হানিল দৃঢ় কৰি ॥
তাৰ লগে বাব যত আহল সুঝিবাৰ ।
সবে এক জোপে মাৰিলেক শব ঝাৰ ॥ ৪২ ॥
দেখিয়া ঈষৎ কৰে দেৱ দামোদৰে ।
সমস্ত অস্ত্ৰক ছেদিলন্ত নিবন্তৰে ॥

নৰকৰ লগে সেনা আঁসি আছে মানে ।
একেবাৰে সবাকো ভেদিল নাৰায়ণে ॥ ৪৩ ॥
চিত্ৰ বিচিত্ৰ সব মাধৱৰ শৰ ।
বিচিত্ৰ পথাই ছাই আছে মনোহৰ ॥
ক্ষুৰতো অধিক শৰ বায়ুবেগে ছুটি ।
উক শিৰ কাটি কাটি ফুটে চট ছটি ॥ ৪৪ ॥
হাত পাৰ গাৰ সব পেলাইলেক ছোঁদ ।
সেনাৰ শোণিতে যেন বহি যায় নদী ॥
তলেকতে হয় হস্তী বথ সেনা যত ।
চূৰ্ণাকৃত ভৈলা সবে কৃষ্ণৰ শৰত ॥ ৪৫ ॥
ধত অস্ত্ৰ শস্ত্ৰ প্ৰহাৰয় বীৰ গণে ।
আপোনাৰ ভীক্ৰশৰ হানি নাৰায়ণে ॥
একো একো শৰক কাৰিল তিনি খান ।
নৰকৰ দেখি আতি কম্প গৈল প্ৰাণ ॥ ৪৬ ॥
চাৰি ধিক বাটি গোটা হস্তী মদমত্ত ।
নৰকক ঢাকি সবে সুৰায় আগত ॥
খেদি গৈলা গৰুড়ে দিলন্ত পথা ছাত ।
ঐতিহত হুয়া বাজু ভাঙ্গি দিলে ফাট ॥ ৪৭ ॥
মুণ্ডে তুণ্ডে ভীক্ৰ নখে কাৰিল বিদাৰ ।
চিৰিয়া হস্তী গণে দেখি অন্ধকাৰ ॥
মালতক পেলাই সবে পাশলা নগৰ ।
যুদ্ধত নৰক থাকি গৈলা একেশ্বৰ ॥ ৪৮ ॥
আপোনাৰ সেনা যত পলাইল সকল ।
গৰুড়ৰ ছোটে হস্তী তেখনে পলাইল ॥

দেখি নবকব ক্রোধ জ্বলি গৈলা অতি ।
গৰুডক মাৰিলেক প্ৰচণ্ড শক্তি ॥ ৪৯ ॥
ইন্দ্ৰৰ বজ্ৰকো ঘিটো কৰি আছে হত ।
হেনয় শকাত পড়ি গৈল গৰুডত ॥
কৃষ্ণৰ বাহন পক্ষী ততো নকম্পিল ।
প্ৰমত্ত হস্তীক যেন হানিলেক সাল ॥ ৫০ ॥
কিছুয়ে নঠেল দেখি নবক আকুল ।
ত্ৰোধে মাধৱক লাগি হানিলেক শূল ॥
নতু শূল প্ৰহাৰন্তে প্ৰভু নাৰায়ণে ।
চক্ৰ হানি শিৰ ছেদিলন্ত তেতিক্ষণে ॥ ৫১ ॥
কিৰীটা কুণ্ডলে স্মৰণিত সিটো শিৰ ।
পৃথিবীত পড়ি অতি প্ৰকাণে ক'চিব ॥
ভাঙাকাৰ শব্দে উঠিল নিজ পূৰে ।
দেবগণে আনন্দ কবন্ত স্বৰ্গ পূৰে ॥ ৫২ ॥
মুদন হৃদুভি শ্ৰী শব্দ তুমুল ॥
জয় কৃষ্ণ বলিয়া সিঞ্চয়ে দেৱে ফুল ॥
ইন্দ্ৰ আদি দেৱগণে কৰিলন্ত স্তুতি ।
তোমাৰ প্ৰসাদে প্ৰভু গুঢ়িল উৰ্গতি ॥ ৫৩ ॥
পুত্ৰৰ মৰণ পাছে দেখিয়া ধৰণী ।
নকৰিল শোক মাধৱৰ ইচ্ছা জানি ॥
ভগদত্ত নামে তান আছে নাতি পানি ।
কৃষ্ণক ভেৰ্টাইতে তান আসিল আপুনি ॥ ৫৪ ॥
অদিতীৰ হৃতয় কুণ্ডল লৈলা শাস্তি ।
মহাৰত্নে জ্বলন্ত কৰি অতি কাশ্তি ॥

মাধৱক লাগি লৈলা দিব্য বনমালা ।
নাতি আগ কৰি ধাৰে ধাৰে চলিগৈলা ॥ ৫৫ ॥
কতোদূৰে কৃষ্ণক দেখিয়া মহাসতী ।
দণ্ডবতে পৰি অতি কৰিল কাকুতি ॥
ধাৰে ধাৰে কৃষ্ণৰ পাশক গৈলা চলি ।
দিগন্ত কুণ্ডল হুই কৰি কৃতাজলি ॥ ৫৬ ॥
পুনঃ প্ৰণামিয়া ভেটিটলেক বনমালা ।
অনন্তৰে বৰুণৰ ছত্ৰ নিবেদিল ॥
দেৱৰ জীড়াৰ থান মন্দৰ শিখৰ ।
নিবেদিল আৰু মহামণি মনোহৰ ॥ ৫৭ ॥
মাধৱক দেখি সঙ্কোচিত কৰি কায় ।
আৰম্ভিল স্তুতি মাধৱৰ পদ চাই ॥
একান্ত ভকতি ভাৱে মন কৰি থিৰ ।
আঞ্জলি কৰিয়া বিনাৱস্ত ধাৰে ধাৰে ॥ ৫৮ ॥
শুন। সভাসদ মহা ভাগৱত পদ ।
এৰা মদ গৰু সবে হোৱা নিশব্দ ॥
কৃষ্ণৰ চৰিত্ৰ শুনিলোক সাৱধানে ।
দৃষ্ট ভৈলে পুত্ৰকো মাৰস্ত নাৰায়ণে ॥ ৫৯ ॥
হেন আনি হৃষ্টক নকৰা ভয় মন ।
হৃষ্টৰ ওপৰে জানা আছে নাৰায়ণ ॥
কৃষ্ণৰ চৰণে মাত্ৰ কৰিও ভকতি ।
কৃষ্ণ বিনে আছে কোন অগতিৰ গতি ॥ ৬০ ॥
পৰমাত্মা কৃষ্ণ আছা সবাবো হৃদিত ।
কৃষ্ণ বিনে আন কেহো নপাবে খণ্ডিত ॥

অনন্ত কন্দলি ভনে তেজা সবে ভয় ।

ডাকি বাম হৰি বোলা পাপ হোক ক্ষয় ॥ ৬১ ॥

পৃথিবী বদতি দেৱ, দেৱে যাক কৰে সেৱ,
নমো শৰ্মা চক্ৰ গদা ধৰ ।

প্ৰণামো পঞ্চজ-নাভ, জগত কাৰণ প্ৰভু,
সংসাৰৰ তাপ ভয় হৰ ।

প্ৰনামো পঞ্চজ নেত্ৰ, প্ৰনামো পঞ্চজ সম,
চৰণ যুগল কচিকৰ ।

প্ৰনামো পৰমানন্দ, জগত কাৰণ প্ৰভু,
প্ৰনামো পঞ্চজ-মালা ধৰ ॥ ৬২ ॥

নমো দেৱ ভগৱন্ত, সমস্ত ঐশ্বৰ্য্যামন্ত,
নমো বামুদেৱ সৰ্বাশ্ৰয় ।

নমো বিষ্ণু পুৰুষাৰ, আদি অন্ত নাই, যাৰ,
নমো পূৰ্ণ বোধ সত্য ময় ॥

নমো অজ নিৰঞ্জন, জনক জগতান্বন,
নমো ব্ৰহ্মা অনন্ত শক্তি ।

কাৰ্য্য কাৰণত মন, অন্তৰ্য্যামী নিৰঞ্জন,
নমো ভকতৰ মুখ্য গতি ॥ ৬৩ ॥

তুমিসে ঈশ্বৰ কাল, প্ৰকৃতি পুৰুষ ৰূপ,
ৰজো-গুণ, ধৰাহা সৃজিত ।

সংহৰিতে তমো গুণ, ধৰা তুমি বাৰে বাৰ,
সহ ধৰা জগত পালিত ॥

নই মহীজন জ্যোতি, অনিল আকাশ আতি,
ইন্দ্রবো দেৱতা মাত্ৰ গুণ ॥

অহঙ্কাৰ মহতত্ব, এহি চৰাচৰ ষত,
তোমাতেসে দেখি ভ্ৰমগণ ॥ ৬৪ ॥

একে ব্ৰহ্ম মাত্ৰ তুমি, ভকত জনৰ স্বামী,
অনাথৰ নাথ নাৰায়ণ ।

না জানে ভকতি স্থতি, কেৱল কবোহোনতি,
জানি মোক দিওক শৰণ ॥

পুত্ৰকো বধিলা হৰি, সিতো ছুটে পৈলা মৰি,
তাত কিছু নাহি মোৰ শোক ।

তাৰে এহি পুত্ৰ খানি, তোমাতে ভেণ্টাইলোঁ আনি,
প্ৰভু আবে আক পালিওক ॥ ৬৫ ॥

চৰণ গঙ্কজে পৰি, হেৰা প্ৰাণ নাথ হৰি,
নাতি এৱে পশিলো শৰণ ।

নকৰিও বুদ্ধি ভেদ, গুচাওক হৃদি খেদ,
পালিওক কমল নয়ন ॥

ইহাৰ শিবত নাথ, দিওক পঙ্কজ হাত,
তেবেসে বুড়ায় মোৰ প্ৰাণ ।

কটাঙ্ক নয়নে চায়্যা, কৰিও অপৰ দয়া,
গুচোক ইহাৰ হৃথ মন ॥ ৬৬ ॥

শুক নিগদতি, শ্ৰুভদ্ৰাৰ নাতি,
শুকনিওক পৰিষ্কিত ।

পৃথিবী হেন, কৰুণা শুনিয়া,

কৃষ্ণৰ দ্রবিল চিত্ত ॥

নাহি ভয় বুলি, হাসি বনমালি,

কৰিল বহু আশ্বাস ।

ভগদত্ত মাথে, নিয় নিজ হাতে,

আশ্বাসি জগ নিবাস ॥ ৬৭ ॥

ভূমিক অভয়, দিলা কৃপাময়,

পশিলা অন্তৰ পূৰ ।

নৰক বাজাব, গৃহ জাতিফাব,

শ্রকাশে বহু শ্রচূৰ ॥

দেৱা শুব সিদ্ধ, গন্ধৰ্ব বাজাব,

নবীন দিব্য কুমাৰী ।

শতধিক ষোল, হাজাব কুমাৰী,

নৰকে আনিছে হৰি ॥ ৬৮ ॥

অনুষ পুৰত, থৈয়া আছে তাক,

অনেক অতি যতনে ।

সিতো কণ্ঠাগণে, কৃষ্ণকেসে চিন্তি,

বৰি আছে স্বামী মনে ॥

তাসম্বাব এক, ভকতি জানিয়া,

ভকত বৎসল হৰি ।

নিজ কৃপাশুণে, শ্রবেশ ভৈলন্ত,

মধুৰ মুকুতি ধৰি ॥ ৬৯ ॥

দেখি কন্যাগণ, চকিত নয়ন,

উঠিলন্ত তাবক্ষণে ।

দণ্ডবতে পবি, নমস্কার কবি,
চাহি আছে বঙ্গ মনে ॥

সজল জলদ, তনু মনোহর,
শোভে চাক পীত বাস ।

কমল নয়ন, প্রসন্ন বদন,
প্রকাশে ঈশত হাস ॥ ৭০ ॥

কিনীটী কুণ্ডল, কবে ঝল মল,
চবণে সুপুৰ ঘোষ ।

জগত-মোহন, ভুবন বন্দন,
দেখন্তে মিলে সন্তোষ ।

কৃষ্ণ স্বরূপ, চৰিত্র দেখিয়া,
মনে গুণে কন্তাগণে ॥

কিনো পুণ্য হেন, আমাৰ মিলিল,
আসিল কৃষ্ণ আপনে ॥ ৭১ ॥

পৰম অবিষ্ট, প্রাণ দেৱ কৃষ্ণ,
মিলাইল বিধি আনিয়া ।

হেন কৃষ্ণ আবে, স্বামী হোৱন্তোক,
কৰিওক আবে দয়া ॥

স্বপ্নে জ্ঞানে য়েবে, ইহাঙ্কসে আমি,
বৰি আছে স্বামী কৰি ।

তেবে দাসি কৰি, আমাক এখনে,
নেহন্তোক প্রাণ হ ৰ ॥ ৭২ ॥

কৃষ্ণ হৈবা স্বামী, কৃষ্ণ হৈবা স্বামী,
এহি বুলি গাৰে গাৰে ।

সকল সুন্দৰী, হৃদয়ত ধৰি,
বুলিলন্ত ভাৱে ভাৱে ॥
তাসম্বাৰ হেন, বিনয় দেখিয়া,
তুই ভৈল শ্ৰীনিবাস ।
কটাক্ষ নয়নে, হাসিত বদনে,
কবিল প্ৰভু আশ্বাস ॥ ৭৩ ॥
নানা দিব্য বস্ত্ৰ, অলঙ্কাৰ যত,
দিলন্ত ক্ৰমে সবাক ।
মহা চতুৰ্দোলে, মাধৱে সবাক,
পঠাইলন্ত দ্বাৰকাক ॥
শতাধিক ষোল, হাজাৰ কুমাৰী,
চলি গৈল চতুৰ্দোলে ।
দিব্য অলঙ্কাৰ, তনু জাতিফাৰ,
তাৰাগণ যেন চলে ॥ ৭৪ ॥
মহাৰত্ন যত, ধন অসংখ্যাত,
ভণ্ডাৰৰ ভাল চাই ।
বথ গজ বাজী, দ্বাৰকাক লাগি,
দিলন্ত ক্ৰমে পঠাই ॥
ঐবাৰত বংশে, উপজিল বিতো,
সব শুরু চতুৰ্দন্ত ।
চাৰি দিক যাঠি, ময়মত্ত হস্তী,
তাকো ক্ৰমে পঠাইলন্ত ॥

অনন্তৰে দেৱ হৰি, গৰুড় স্বৰূত চৰি,
 সত্যভামা দেবী সমন্বিতে ।
 কুণ্ডল দিবাৰু প্ৰতি, চলি গৈলা অগ্ৰাৱতী,
 ইন্দ্ৰৰ মন্দিৰে উপস্থিত ॥
 হেম দেখি দেৱগণ, ইন্দ্ৰ সমে আসি তথা,
 কৃষ্ণক পুঞ্জিলা বিধিৱতে ।
 কৰিলা অনেক স্তুতি, নিস্তাৰিলা যত্নপতি,
 চৰণত পৰি দণ্ডৱতে ॥ ৭৬ ॥
 ইন্দ্ৰক আশ্বাসি হৰি, অদিতীৰ গৃহে চলি,
 গৈলা দেৱগণ সমন্বিতে ।
 মাতৃক প্ৰণাম কৰি, কুণ্ডল দিলন্ত হৰি,
 দেখি দেৱ ভৈলা সচকিত ॥
 আতি আৰ্থ বেধ কৰি, কৃষ্ণক সাৱতি ধৰি,
 প্ৰেমে আকুলিত হুৱা মন ।
 নমনৰ বহে নীৰ, মাতিলন্ত ধীৰে ধীৰ,
 মহা স্নেহে সজ্ঞে দুই স্তন ॥ ৭৭ ॥
 কোনো তুমি কৃপা সিদ্ধ, অনাৰ্থ জনৰ বন্ধ,
 কোনেনো সৃজিব তযুগুণ ।
 নৰক দৈত্যক বধি, কুণ্ডল দিলেক আনি,
 এনে মোৰ পুত্ৰ সদগুণ ॥
 তোমাৰ প্ৰসাদে প্ৰভু, হনাই কুণ্ডল পাইলোঁ,
 দেৱে সমে তাৰিলা ইন্দ্ৰক ।
 দেখি তযু পদ্ম মুখ, ধণ্ডিল সকল হুঃখ,
 আজি সে লভিলোঁ আনন্দক ॥ ৭৮ ॥

ভই ভৈলি দেবী, মই ভৈয়লা মানু ঘী,
হাসি উঠে এই গুনি ॥ ৮৭ ॥

সত্যভামা হেন, বোলন্তে আছয়,
ইন্দ্রৰ উঠিল কোপ ।

মাবো কৃষ্ণ বুলি, হাতে বজ্র ধৰি,
কৰয় অতি আটোপ ।

ইন্দ্রৰ আদেশে, দেৱতা নিঃশেষ,
কৰে সবে শৰ বৃষ্টি ॥

দেখি নাৰায়ণে, সাৰঙ্গ ধৰিয়া,
টঙ্কাৰিল দঢ় মুঠি ॥ ৮৮ ॥

অসংখ্যা প্ৰমাণ, প্ৰহাৰিল বান,
লঘু হাতে অন্ন কৰি ।

হাৰি দেৱগণে, পশিল শৰণ,
তাহি কৃষ্ণ বার পাৰি ॥

লাছে শচীপতি, শচী সমন্বিতে,
কৃষ্ণক কৰিল স্তুতি ।

কৰিলো দোষ, ক্ষমিওঁক বোষ
আমি মহা মুঢ়মতি ॥ ৮৯ ॥

পাছে দেৱ হৰি, ইন্দ্রক আখাসি
সত্যভামা সমন্বিতে ।

পাৰিজাত লৈয়া, দ্বাৰকাত গৈয়া
ভৈলা প্ৰভু উপস্থিত ॥

দ্বাৰকাত মহা, উৎসব মিলিল,
আমিলন্ত যজ নাথ ।

ইন্দ্রক জিনিয়া, মাধবে স্বৰ্গৰ
আনিলন্তু পাৰিজাত ॥ ৯০ ॥
শুনা অভিমনু্য স্মৃত, দেখা কেনে অদভুত,
ইন্দ্র আদি দেৱৰ অত্মায় ।
কিবীটিৰ আগে যাব, চৰণ পৰশি আসি,
গোচৰ কৰন্তু সৰ্বদায় ॥
হেন দেৱ যদুৰাই, ইন্দ্রবো সাধন্তু কাৰ্য্য,
দেৱকো বাধন্তু দিনে বাতি ।
যাত হস্তে জীবে খাই, তাহাক মনত নাই,
দেবতাত দেখিও সম্প্ৰতি ॥ ৯১ ॥
শুনা শুদ্ধ বুদ্ধ জন, নিজ বন্ধু নাৰায়ণ,
ভজিওক তাহান চৰণে ।
ধনগৰ্বে মত্ত হুয়া, মহন্ত জনৰ দয়া,
দেখিও নেদেখে মুঢ় জনে ॥
মহন্তৰ মুখে যাত, শুনয় পৰম তত্ত্ব,
ভুকুতি মুকুতি যাত পাই ।
তথাপিতো মহন্তক, প্ৰসন্ন বদন কৰি,
সাদৰে নামাতে মুখ চায় ॥ ৯২ ॥
হেন জানি নব লোক, অহঙ্কাৰ এৰিওক,
ইটো গৰ্বে নকৰে কল্যাণ ।
অনন্ত কন্দলি ভনে, হৰিবোলা সৰ্ব্বজনে,
কেতিক্ৰমে পৰে ইটো প্ৰাণ ॥

জাননী ।

তলত লিখা পুথিবোৰ আমাৰলৈ পত্ৰ দিলে পাব পাৰিব ।

১ । পকাবন্ধা কীৰ্ত্তম ঘোষা	...	২।০
২ । কেছাবন্ধা কীৰ্ত্তন ঘোষা	...	২।
৩ । সিন্ধুযাত্রা বা সিন্ধুবাপৰ্ক পকা বন্ধা	...	১।০
৪ । ঐ ঐ কেছা বন্ধা	...	১।
৫ । শ্ৰীমদ্ভাগবৎ অমৃত মথন	...	১৬।০
৬ । ঐ বলিছলন	...	১।০
৭ । ঐ দশম স্কন্ধ পকা বন্ধা	...	২।
৮ । ঐ একাদশ স্কন্ধ পুথি	...	১।
৯ । ঐ দ্বাদশ স্কন্ধ	...	১।০
১০ । বদ্যাসুৰ বধ পকা বন্ধা	...	২।
১১ । কুলাচল বধ	..	১।০
১২ । কাঞ্চী হৰণ	...	১।০
১৩ । কুমৰ হৰণ	...	১।০
১৪ । অসমীয়া সপ্তকাণ্ড বামাৱণ পকা বন্ধা	...	২।
১৫ । ঐ ঐ ● ঐ কেছা বন্ধা	...	১।০
১৬ । ভক্তি বদ্বাৱণী	...	১।
১৭ । নামঘোষা বা হেজাৰা ঘোষা	..	১।০
১৮ । বৰ কৰ্ণাট ৯ খনীয়া	...	১৬।০
১৯ । ঞ্জ কৰ্ণাট	...	১।০
২০ । উষা হৰণ	...	১৬।০
২১ । অনাদি পাতন	...	১৬।০
২২ । বংশ হৰণ	...	১।০
২৩ । কুল কোঁঞন	...	১।০
২৪ । ডাক চাৰণ	...	১।০
২৫ । পদ্মপুংগব বৰ্ণধণ্ড	...	১৬।০
২৬ । কাণিকা পৰাণ	...	১।৬
২৭ । নামাণ্ড আই	...	১৬।০

শ্ৰীশিবনাথ ভট্টাচাৰ্য্য ।

পোঃ বিহাৰাডী ।